

Tomaji Attila

SMS

Mobilján megvillan az írás, *apád meghalt, gyere haza*. Egy fiú sem kaphat fontosabb üzenetet, persze még kikérheti az újabb üveg bort,

az épp olvasott könyvet befejezheti, ikeás ceruzacsonkjával aláhúzó itt-ott pár fontosnak tartott metaforát, a vetetlen ágynak eshet valakivel,

hogya az állatot szabadon engedje, s az élvezet verítéke keveredjen könnyeivel, nedvekkkel, naplóját felütve bejegyezheti a napot, órát,

percet, ahogy korábban a többi lényegesnek hitt életeseményt, aztán elindul, hogy ha hívták, hazaérjen a haza nélküli házba,

belép a kertbe, megáll a közben magasra nőtt fák alatt, hol nemrég az árnyékokkal játszott, s hiába hívta az apját, jönne érte, mert ott

az ágon a fészek, belelesni vágyik, (vinné a szavak szárnya, de gyöngé még), aztán ballag tovább a fűben a szomszéd gyerekeknek kitett hinta,

medence, elrúgott labda mellett, a verandán asztalközépen vizeskorsó,

méz, pár szem szőlő, s most mintha
hallaná, hallja is, *fiacskám, egy kis*

sajtot ennék, áll a küszöbön, előbb
ért ide, mint várták, még nem bújt
el mindenki, megint elrontotta a
játékot, mikor azt hitte, ennél az

sms-nél nincs fontosabb, pedig írhat,
ölelhet tovább, meghalhat más is
a sorvadó családban, titkot ígézni
hívták ide, átismételni vele újra,

hogya apa nyomába csak a fiú léphet.

KESERŰFŰ

Jártál már piramisban? A hattyú nyaka is csak egy kérdés, amire aligha adhat valaki választ, de ez egyszerűbb: piramisban jártál már? Én soha, pedig vágyom oda. Viszont lebegtem hosszan a vízen, hallgattam, ami a tengerek mélyén remeg, (ugyanaz rezeg a lombok közt), feküdtem szűk kamrában, üvegszobában, néztem a földbe, a bepólyált éjszakába, s valami zümmögött a fekete lomb között. Néma báb, (álmatlan, csak álma van), tágra nyílt szemmel bámultam keserűfűvel teletömött párnán. Velem hal, amit ámultan néztem, az is, ami lehetett volna, de sose lett, eltörlődnek kérdéseim is, már alig emlékszem rájuk. Az árnyék se emlékszik a fényre, bor se a tűzre, este a nap is lehajtja fejét a fűre, nem kérdés, minden megvan, s mert védtelen, óvatosan felfalja a lüktető, eleven végtelen.

HIDEG ÖSVÉNY

Valami miatt gyakran visszatérsz,
ülsz ágyam szélén, állsz az ablakban,
mint kiáltást a partról, visz a szél,
jössz, s mintha csalódnál száz alakban,

lüktetsz nem múltó nagy sebedben,
(elkapargatom a friss varratot,
hajszálaid még mindig zsebemben),
szél s lassú folyó csiszolja arcod.

Élőbb vagy nálam, mélyre rejtett mag
meleg földben. Volna mért féltened.
Halad magas tetőnk felett a nap,
lonc s vadfű nőtte be az éveket,

nem múltó lüktetésbe dobbant át
világod, erdő, völgy, a fák, a part
s kertedben az elvirult primulák.
Látod, amihez nyúltál, itt maradt.

Csak a levelek hulltak le újra.
Csak a fatörzsek kérge hasadt meg.
Csak a folyó fagyott, partját zúzza.
Csak a szív vékony burka szakadt meg.

Hogy megtaláljalak, űrt és időt
mind bejárom, anyám, szárnyas alak,
rémülten nézel, mint én egy kidőlt
fát a horhosban, fekvé is magasat.

Kitépi magát az őszből a táj,
lennyűgöző, mohó a pusztulás,
látom minden pontos pillanatát,
s a hideg ösvényt is, az átjutást!